

Alligevel er der altså politiske partier, der på denne baggrund slår om sig med løfter om ufinansierede milliardskattelettelser til husejerne. Boligejerne kunne med en vis ret sige, at sådanne lettelser var faldet på et tørt sted, hvis de var blevet tilbudt af de pågældende partier, dengang de havde regeringsansvaret i kriseårene frem til 1993; men det tilbud kom ikke. Det viser noget om mangelen på troværdighed.

De pågældende partier skylder et svar på, hvor milliarderne nu skal findes, når de ikke blev fundet frem dengang – for det er vel ikke meningen, at der skal laves et nyt hul i statskassen, så gældsætningen igen kan øges på bekostning af den næste generation? Var der ikke nogen, der frygtede, at pengene skulle fosse ud af statskassen? Hvis det ikke er meningen at tage dem ud af et stort hul, så kan regningen jo kun betales ved at forhøje andre skatter eller ved at skære i de ydelser, der betales over skatterne.

Den del af befolkningen, der bor i ejerbolig, betaler over to tredjedele af alle skatter og trækker på en næsten lige så stor del af de offentlige ydelser, og derfor betyder overbudsløfterne selvfølgelig også en regning, som de samme boligejere selv skal betale det meste af på en anden måde.

Regeringen deltager ikke i den uansvarlige, utroværdige overbudspolitik, men vi vedkender os ansvaret for, at både samfundets og den enkelte families økonomi skal hænge sammen på en fair og en rimelig måde, og vi vil af al kraft forhindre en gentagelse af noget, der har mindste lighed med den chokbehandling, som de mest sårbare af boligejerne blev udsat for, da skattereform og kartoffelkur slog igennem samtidig under den borgerlige regering i årene fra 1987.

Det var en regering med konservativ ledelse og med deltagelse af Venstre og CD, der fik gennemført den reform. Socialdemokraterne og De Radikale støttede den, som økonomiministeren også sagde, fordi der var tale om en nødvendig adfærdsreform. Det var det første store skridt til at ændre Danmark fra at være et samfund, der præmierede de bedst tjenende medborgeres gældsætning over skattesystemet, til et samfund, hvor det koster penge at låne penge, og hvor det betaler sig at spare op. Det er en fundamental ændring, som er bragt på vej, en ændring, der er med til at gøre det nuværende opsving i økonomien mere robust og mere holdbart end tidligere.

Men skattereformen blev iværksat for sent i 1980'erne, og da den kom, blev den gennemført med en hast, der rystede for mange boligejeres økonomi. Alt for mange havde dengang købt ejendomme til opskruede priser og med boliglån til rentesatser, der var fastlåst til 15-20 pct. Derfor var tilpasningen barsk, for de højere indkomster fik reduceret værdien af rentefradraget fra 73 til 52 pct., og det betød, at den nettorente, de skulle betale, blev næsten fordoblet på ganske få år.

Det har vi lært af. Da vi fra den nuværende, socialdemokratiske ledede regering spillede ud med skattereform II i 1993, blev der lagt en linje – den, der har haft virkning fra 1994, og som regeringen agter at videreføre fra 1998 – som er helt anderledes. Der er ikke tale om noget, der i mindste måde ryster boligejernes økonomi. Der er tale om en fornuftig skatteomlægning, der gennemføres i takt med en stabil fremgang i befolkningens realindkomst og i sammenhæng med en økonomisk politik, der sikrer den lave rente.

F.eks. falder bundskatten til staten som bekendt 2 pct. næste år. Det er sidste fase af den reform, S, R og CD har ansvaret for.

Det betyder selvfølgelig alt andet lige, at rentefradraget bliver to procent mindre værd, og at skatten på det meste kapitalafkast – også for lejværdi – bliver to procent lavere. Ingen i ejerboligfolket vil opleve det som et indgreb, naturligvis ikke. Det er den udvikling, regeringen ønsker at videreføre efter 1998. Det kan og det skal skrues sammen, så der sikres en god social balance til gavn for almindelige familier, også den typiske ejerboligfamilie.

Vægten skal ligge på lavere bundskat. Og personfradragene og børnefamilieydelseerne bør sættes i vejret. Det er værd at fastholde, at den typiske danske familie i en ejerbolig jo netop ikke snæversynet tænker på sig selv som husejere. Mennesker har en dyb interesse i den større sammenhæng, der sikrer deres job i fremtiden. Deres sande interesse er en helhedspolitik, der sørger for, at der er penge til børnehaver, til deres børns uddannelse, til et ordentligt sygehusræsen, til en god ældreomsorg og så videre.

Mennesker har krav på at blive behandlet som interesserede samfundsborgere og ikke at blive mistænkeliggjort som nogle, der bare sidder inde bag ved ligusterhækken og kun tænker på sig selv som boligejere.

De har krav på en regering, der kan præstere en politik, der hænger sammen hele vejen rundt,